

Arrest

nr. 171 961 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE VOS, die loco advocaat W. VETTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2013 dient de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke diensten in Sofia (Bulgarije), op grond van artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D). De verzoekende partij dient deze aanvraag in teneinde haar Servische echtgenoot te vervoegen die op 11 december 2007 in het bezit werd gesteld van een C-kaart.

1.2. Op 15 mei 2014 wordt de aanvraag bedoeld in 1.1. geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die op 16 mei 2014 aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de heer L. (...) een attest voor met betrekking tot zijn tegemoetkoming aan personen met een handicap. Sinds februari 2013 ontvangt de heer L. (...) een tegemoetkoming van 1164,72 euro per maand.

Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet aantoont dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, hetzij 1307,78 euro per maand.

De maandelijkse uitkering van de heer L. (...) betreft 1164,72 euro per maand opgedeeld als volgt: 1068,99 euro inkomensvervangende tegemoetkoming en 95,73 euro integratietegemoetkoming. Er kan geen rekening gehouden worden met het laatste bedrag aangezien dit specifiek bedoeld is voor de heer L. (...) omwille van een verminderde zelfredzaamheid en het ondervinden van moeilijkheden bij het uitvoeren van dagelijkse activiteiten (koken, poetsen ,wassen...). Het bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming stelt hem verder niet in staat om voor zichzelf en voor zijn familie (echtgenote en kind ten laste) een minimum aan waardigheid te garanderen.

Immers, de armoedegrens in België bedraagt €1000 netto per maand voor een alleenstaande. (Deze grens werd vastgelegd op 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis-gemeenschappelijke overeenkomst voor alle landen van de EU - Open Coördinatiemethode van de Strategie van Lissabon). Betrokkene heeft een uitkering dat net boven deze armoedegrens ligt. Verder legt de te vervoegen vreemdeling geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. Het dossier bevat enkel een overzicht van de huurprijsberekening. Er wordt evenwel geen geregistreerd huurcontract voorgelegd.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en wordt de aanvraag afgewezen. Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: A. H. (...), Attaché.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit de uiteenzetting in het tweede middel kan worden afgeleid dat de verzoekende partij de schending aanhaalt van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

Het middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

“Uit de zaak Chakroun van het Europees Hof van Justitie (4 maart 2010) blijkt duidelijk dat het handteren van een referentiebedrag gelijk aan 120% van een bepaald minimuminkomen, niet conform Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging is (stuk 5).

In dit arrest stelt het Hof dat de hantering als referentiebedrag van een inkomensniveau dat gelijk is aan 120 % van het minimuminkomen van een 23-jarige werknemer (systeem in Nederland), waarbij boven

dit bedrag een beroep op bijzondere bijstand in beginsel is uitgesloten, kennelijk niet beantwoordt aan het doel van de richtlijn. Deze is uit te maken of een persoon beschikt over regelmatige inkomsten om in zijn onderhoud te voorzien. Het begrip «sociale bijstand» in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn moet immers worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.

Voorts stelt het Hof dat het cijfer van 120 % dat wordt gebruikt ter vaststelling van het in het Vb 2000 gehanteerde bedrag, slechts een gemiddelde is, dat wordt bepaald bij het opstellen van de statistieken met betrekking tot bijzondere bijstand door Nederlandse gemeenten en tot de door deze gemeenten in aanmerking genomen inkomenscriteria. Dit is in tegenspraak met de stelling dat een inkomen dat overeenkomt met 120 % van het minimuminkomen noodzakelijk is.

Gezinshereniging met een derdelander valt onder richtlijn 2003/86/EG. De behoefteanalyse staat niet letterlijk in de Europese richtlijn maar volgt uit het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie.

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat een inkomensvereiste geen vast tarief mag zijn maar moet rekening houden met de behoeften van betrokkenen.

De redenering van het Chakroun-arrest geldt voor alle aanvragen gezinshereniging in het kader van artikel 10, 10bis of 40ter Vw, én voor zowel visumaanvragen als voor aanvragen in België. De Belgische Vreemdelingenwet heeft het Chakroun-arrest onvolledig omgezet voor derdelanders en schendt daardoor (de bedoeling van) artikel 7, 1 .c) van richtlijn 2003/86/EG. De Europese richtlijn laat slechts toe om het bewijs van stabiele en regelmatige inkomsten te eisen "die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand in de betrokken lidstaat". De Europese richtlijn laat daarom niet toe om van iedereen eenzelfde vast bedrag te eisen van 120% leefloonstarief van persoon met gezin ten laste, ongeacht de individuele behoeften."

3.2. Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, bepaalt het volgende:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. (...):

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...);"

Artikel 10, § 2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Hieruit volgt dat op cumulatieve wijze aan volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- De referentiepersoon moet beschikken over een behoorlijke huisvesting.
- De referentiepersoon moet beschikken over een ziektekostenverzekering.
- De referentiepersoon moet beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (hierna: bestaansmiddelenvereiste).

3.4. In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum met oog op gezinshereniging met haar Servische echtgenoot (visum type D). Overeenkomstig artikel 10, § 2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet dient de referentiepersoon, met name de Servische echtgenoot van de verzoekende partij, aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dient hij over een behoorlijke huisvesting en ziektekostenverzekering te beschikken. De bestaansmiddelen, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zoals voorzien in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat niet is voldaan aan de voorwaarden van de wet, met name de bestaansmiddelenvereiste en de voorwaarde van behoorlijke huisvesting.

Aangaande de voorwaarde van behoorlijke huisvesting wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Verder legt de te vervoegen vreemdeling geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. Het dossier bevat enkel een overzicht van de huurprijsberekening. Er wordt evenwel geen geregistreerd huurcontract voorgelegd.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dit motief niet betwist. Dit is op zich een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren, daar niet is voldaan aan één van de cumulatief gestelde voorwaarden.

De kritiek van verzoekende partij is enkel gericht tegen het motief dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de referentiepersoon niet aantoont te beschikken over stabiele, regelmatige en afdoende bestaansmiddelen die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, hetzij 1307,78 euro per maand.

Hierbij wordt opgemerkt dat de referentiepersoon sinds februari 2013 een tegemoetkoming voor personen met een handicap ontvangt ten belope van 1164,72 euro per maand. Vervolgens wordt aangehaald dat de referentiepersoon een inkomensvervangende tegemoetkoming ontvangt ten belope van 1068,99 euro en een integratietegemoetkoming van 95,73 euro per maand. Met dit laatste bedrag kan geen rekening worden gehouden aangezien dit bedrag specifiek is bedoeld voor de referentiepersoon omwille van een verminderende zelfredzaamheid en het ondervinden van moeilijkheden bij het uitvoeren van dagelijkse activiteiten.

Deze laatste vaststelling wordt op zich niet betwist in het verzoekschrift.

Verder stelt de gemachtigde vast dat het bedrag waarmee wel rekening kan worden gehouden, hetzij de inkomensvervangende tegemoetkoming, de referentiepersoon niet in staat stelt om voor zichzelf en zijn familie (echtgenote en kind ten laste) een minimum aan waardigheid te garanderen. Immers, de armoedegrens in België bedraagt 1000 euro netto per maand voor een alleenstaande. De referentiepersoon heeft aldus een uitkering die net boven deze armoedegrens ligt.

3.5. Verzoekende partij voert aan dat de voorwaarde bepaald in artikel 10, §5, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen, bedoeld in §2, derde lid, ten minste gelijk dienen te zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, strijdig is met artikel 7, 1, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Dit blijkt uit de zaak Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08) waarin wordt gesteld dat een inkomensvereiste geen “vast tarief” mag zijn maar dat hierbij rekening dient te worden gehouden met de behoeften van de betrokkenen. De Belgische Vreemdelingenwet heeft “het Chakroun-arrest onvolledig omgezet voor derdelanders” en schendt volgens verzoekende partij daardoor voormeld artikel van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De Raad merkt in eerste orde op dat de Gezinsherenigingsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

De Raad wijst erop dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is, een omzetting vormt van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Met betrekking tot de bestaansmiddelen stelt de Gezinsherenigingsrichtlijn in artikel 7, 1, c als volgt:

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder c), kunnen de lidstaten bijgevolg verzoeken om een bewijs dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

In de zaak Chakroun oordeelde het Hof van Justitie: “Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan. In dit verband moeten blijken het tweede punt van de considerans van de richtlijn maatregelen op het gebied van gezinshereniging in overeenstemming zijn met de in talrijke internationale rechtsinstrumenten neergelegde verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. Deze richtlijn eerbiedigt namelijk de grondrechten en de beginselen die met name zijn erkend in artikel 8 EVRM en in het Handvest. Bijgevolg moeten de bepalingen van de richtlijn en met name, artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, daarvan, worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. Voorts erkent de Europese Unie volgens artikel 6, lid 1, eerste alinea, VEU, de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, zoals op 12 december 2007 aangepast te Straatsburg (PB C 303, blz. 1), dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft.” (pt. 43-44).

In het licht daarvan vervolgde het Hof van Justitie: “Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.” (pt. 47-48).

In zoverre verzoekende partij betoogt dat artikel 7, 1. c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn verkeerd werd omgezet in (onder meer) artikel 10 van de Vreemdelingenwet, gelet op wat het Hof van Justitie heeft bepaald in het voormelde arrest Chakroun, aangezien de Gezinsherenigingsrichtlijn niet toelaat om “van iedereen eenzelfde vast bedrag te eisen van 120% leefloonstarief met gezin ten laste, ongeacht de individuele behoeften”, dient te worden gewezen op artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Uit de samenlezing van artikel 10, §2, derde lid en §5 en artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §, 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wordt gehanteerd als een referentiebedrag.

In het geval de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dit is wanneer deze niet ten minste gelijk zijn aan het voormelde referentiebedrag, is de gemachtigde gehouden na te gaan of de voorgelegde bestaansmiddelen volstaan om te voorzien in de behoeften van de referentiepersoon en diens familieleden, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het minimumbedrag vermeld in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet gehanteerd als absolute norm, waaronder geen gezinshereniging kan worden toegestaan. Er dient in een dergelijk geval steeds te worden nagegaan wat de eigen behoeften zijn van de vreemdeling die wordt vervoegd en van zijn familieleden, waarbij de minimumgrens die wordt gehanteerd de bestaansmiddelen zijn die nodig zijn om niet ten laste te vallen van de openbare overheden (zgn. behoefteanalyse).

Verzoekende partij vertrekt dan ook van een verkeerde premisse door op te merken dat volgens artikel 10 van de Vreemdelingenwet steeds een bepaald minimumniveau van bestaansmiddelen wordt vereist, ongeacht de individuele behoeften van de referentiepersoon en diens gezinsleden. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de Gezinsherenigingsrichtlijn, en meer bepaald artikel 7, 1., c) niet correct of niet toereikend werd omgezet in de Vreemdelingenwet.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in arrest nr. 121/2013 van 26 september: “Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.” (B.11.4).

Voorts stelde het Grondwettelijk Hof vast: “Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste gelijk moeten zijn aan 120 pct. van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen zoals bedoeld door het Hof van Justitie in het voormelde arrest.” (B.17.5.1).

Artikel 10, §2, derde lid en §5 van de Vreemdelingenwet heeft evenwel “niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het vermelde referentiebedrag.” In dat geval moet de bevoegde overheid krachtens artikel 12bis, § 2,

vierde lid, van de Vreemdelingenwet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die wordt vervoegd en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

Het Grondwettelijk Hof besluit dat wanneer de bestaansmiddelen lager zijn dan het referentiebedrag, artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet een beoordelingsvrijheid laat aan de bevoegde overheid die een individuele beoordeling waarborgt, die in overeenstemming is met het arrest Chakroun. (B.17.5.2).

Deze bepalingen schenden artikel 8 van het EVRM aldus niet (B.17.9) .

3.6. De Raad stelt verder vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing overigens blijkt dat wel degelijk een behoefteanalyse is gemaakt, dit in toepassing van artikel 12 bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt immers dat, aangezien de referentiepersoon attesteerde een maandelijkse uitkering te ontvangen ten belope van 1307,78 euro, waarvan geen rekening kan worden gehouden met de maandelijkse integratietegemoetkoming van 95,73 euro – hetgeen in het verzoekschrift niet wordt betwist –, en er dus enkel rekening kan worden gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming van 1068,99 euro, hij niet in staat is om voor zichzelf en zijn familie (echtgenote en kind ten laste) een minimum aan waardigheid te garanderen. Dit wordt immers vergeleken met de armoedegrens in België, die 1000 euro netto per maand is voor een alleenstaande. De Raad stelt bijgevolg vast dat van een strikte toepassing van een grens van 120% van het minimumloon in de bestreden beslissing geen sprake is. Integendeel, de bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de genoemde inkomsten de referentiepersoon niet in staat zullen stellen om voor zichzelf en zijn familie met een minimum aan waardigheid in België te leven, de bedragen worden immers vergeleken met de armoedegrens (1000 euro netto per maand voor een alleenstaande). Er wordt vervolgens gemotiveerd dat het inkomen net boven armoedegrens ligt, zodat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee extra personen – zijn echtgenote en hun minderjarig kind ten laste – te onderhouden en aldus te voorkomen dat deze ten laste zou vallen van de openbare overheden.

Uit deze analyse blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wel een behoefteanalyse heeft plaatsgevonden zoals vereist door het arrest Chakroun van het Hof van Justitie en artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan in het verzoekschrift die kunnen leiden tot de vaststelling dat het kennelijk onredelijk of onjuist is van de gemachtigde om op basis van een vergelijking met de armoedegrens – in de bestreden beslissing wordt nog aangehaald hoe deze armoedegrens wordt berekend en op welke bron de gemachtigde zich dienaangaande heeft gebaseerd – tot de vaststelling te komen dat de uitkering waarover de referentiepersoon beschikt, en die slechts 68,99 euro boven deze armoedegrens ligt, niet volstaat om voor hemzelf en zijn gezin een minimum aan waardigheid te garanderen. Hiertoe worden geen concrete argumenten aangebracht in het verzoekschrift.

Het tweede middel is ongegrond.

3.7. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Het middel gaat als volgt:

“6. In overeenstemming met artikel 8 EVRM (juncto artikel 1 EVRM) heeft Verzoekster een recht op een privé-, familie- en gezinsleven, hetgeen door de Belgische staat dient te worden gerespecteerd, daar Verzoekster zich onder haar rechtsmacht bevindt. Zodoende kan Verzoekster ook bescherming genieten voor wat betreft haar duurzame relatie met de heer L. (...). Ook de daarmee samenhangende weigeringsbeslissing inzake gezinshereniging valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. De weigeringsbeslissing stoort ernstig de uitoefening van dit recht door aan het beoogde normale gezinsleven een hinderpaal te stellen waarvan te voorzien is dat hij alleen kan worden uit de weg geruimd door langdurige en administratieve stappen. Er is bijgevolg duidelijk sprake van een inbreuk op de rechten van Verzoekster vervat in artikel 8 EVRM.1

7. Een inbreuk op het door dit laatste artikel gewaarborgde fundamentele recht kan slechts worden gerechtvaardigd op basis van de limitatieve gronden, die in het artikel zelf worden opgesomd. Om de weigeringsbeslissing te rechtvaardigen, dient een reden naar voor te worden gebracht die zou verband houden met lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde of het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de

gezondheid of de moraal, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Die verantwoording dient bovendien in een redelijke verhouding te staan tót het voorwerp van de uitwijzingsmaatregel.² Geen enkele van deze doorslaggevende redenen, laat staan een redelijke verhouding, is in huidig dossier terug te vinden.

Gelet op het voorgaande wordt als snel duidelijk dat de weigeringsbeslissing van Verweerder op niet geoorloofde wijze het recht op een gezinsleven van Verzoekster, zoals vervat in art. 8 van het EVRM, schendt.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

3.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden is in het kader van de beslissing tot visumweigering nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet, in casu artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dan met name de bestaansmiddelenvereiste en de voorwaarde van behoorlijke huisvesting.

Zoals eerder vastgesteld wil de wetgever, door het opleggen van een inkomensvoorwaarde en een voorwaarde van behoorlijke huisvesting aan de gezinshereniger zoals bepaald in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen. Dergelijke voorwaarden worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder a) en c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd. In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor *“het economisch welzijn van het land”*, zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Wanneer de bestaansmiddelen lager zijn dan het referentiebedrag, laat artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet een beoordelingsvrijheid aan de bevoegde overheid die een individuele beoordeling waarborgt, die in overeenstemming is met het arrest Chakroun en tegemoet komt aan de vereisten van artikel 8 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van verzoekende partij en haar dochter werd onderzocht welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan in het verzoekschrift die kunnen leiden tot de vaststelling dat deze individuele beoordeling, d.i. de behoefteanalyse, op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze heeft plaats gehad.

De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een legaal verblijvende derdelander slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 alsook de toetsing van het Grondwettelijk Hof aan artikel 8 EVRM in arrest nr. 121/2013, zoals in punt 3.5 besproken).

Aangezien niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste noch aan de voorwaarde van behoorlijke huisvesting, en uit een individuele beoordeling, met name een behoefteanalyse, blijkt dat de referentiepersoon niet beschikt over inkomsten die hem en zijn familie in staat stellen met een minimum aan waardigheid in België te leven en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, moest de gemachtigde in het kader van de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging niet opnieuw overgaan tot een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een derde middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 23 van het Verdrag van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap (hierna: VRPH).

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“De heer L. (...) is minder valide (66%), hij beschikt immers niet over een linkerhand. Zijn gebrek aan inkomsten kan hem daarom niet verweten worden. Door de weigeringsbeslissing schendt België het recht op het gezinsleven van Verzoekster en haar echtgenoot.

Het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap (door België ondertekend) speelt hier immers (stuk 6). In casu is de uitkeringen van de heer L. (...) lager dan het referentiebedrag. Volgens het 'Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap' moet de samenleving en de Staat personen met een handicap en hun gezinsleden beschermen en ondersteunen. Deze personen moeten net als andere volledig kunnen genieten van hun recht op een gezinsleven.

Artikel 23 van het verdrag stelt dat de Staten passende en doeltreffende maatregelen moeten nemen om discriminatie van deze personen uit te bannen onder andere op vlak van huwelijk, gezinsleven en relaties. Aangezien artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet vooropstelt dat men ten minste moet beschikken over bestaansmiddelen van honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in art. 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, maar men daarentegen de heer L. (...) geen uitkering toekent die gelijk is aan dit bedrag, schendt men het verdrag.”

3.11. Het volstaat op te merken dat voormelde verdragsbepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Artikel 23 van het VRPH is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan voornoemde verdragsbepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de schending van artikel 23 van het VRPH bijgevolg niet op ontvankelijke wijze opwerpen.

Waar verzoekende partij nog gewag maakt van haar “recht op het gezinsleven” met haar echtgenoot, kan worden verwezen naar bovenstaande uiteenzetting in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM.

Het derde middel is onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kunnen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES